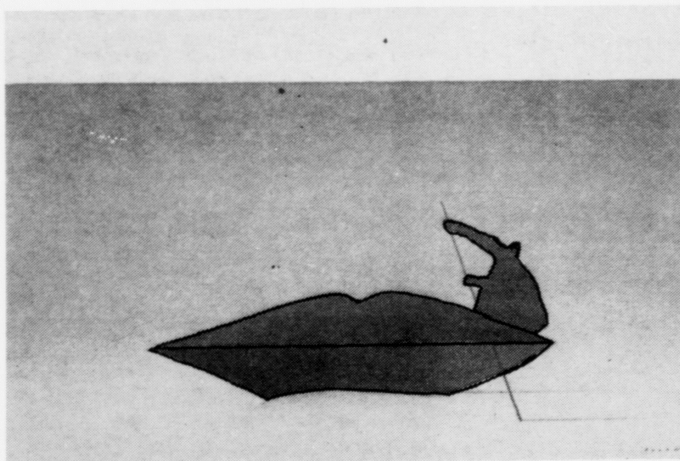

Kata — ella ein seinkaður nekrologur

Leygardagur 18. júní 1983

Vindeyguni.
Tey vendu móti havinum
móti einum víðum sandi og
handan land
var kirkjan og ein stórir handil
og prestagardurinn og hús hjá vanligum
fólki
og eg gleddi meg alltið at koma
ti eg slapp at standa á bonkinum og
hyggja út
og eg helt
hetta var öll verðin.
Og um kvöldinni áðrenn eg sovnaði
lurtaði eg eftir havinum.
Og alltið var tú har.
Í hvussu er næstan alltið
og var tú ikki har lógu húsini still.
Tey sögdu oll.

Tú
stóð við vaskið
og vendi tú tær
rökk tú til komfyrin
og kjallarahurðina hevði tú vinstru-
megin.

Hent.
Har var eitt langt arbeidsbord úti í
kjallaranum.

Eisini tað titt.

Nú er langt síðani.
Eg var barn tá
eg helt at tú átti at vera gomul.
Eg eri ikki gomul.
Tú var yngri tá enn eg eri nú.
Og eg flenni hvønn dag.
og ferðist um lond.
Tú var alltið heima.

Tú stendur her á einum bílæti.
Tú stendur í einum hosnaflokki.
Tú hefur meis í einum fati.
Tú ert í fyrirlæði og sólin
hon sær.
Eg var har tann dagin
vit fóru út í sólina.
tú við fatinum og eg tók teg av
við einum gomlum myndatóli.
Tað átti tú.
Tú keypti tað í útlandum.
Hinuferð tú fór burtur at læra.
Tú vildi verða lærari.
Tú noyddist heimastur.
Mannfólkini í tini ætt
sögu tað.
Pápi tín hevði ongan son.
Hann og bróður hansara sögu
at nú noyddist tú heim.
Mamma tín var deyð.
Nú skuldi tú ansa öllum.

Tú smiltist ikki tá tú komst aftur.
Tú hugsaði: tað gongur nokk. Um trý ár
bert trý ár.
er yngsta fjúrtan
er næst yngsta níttjan
er trið yngsta tjugueitt
— systrar mínar.
Og um trý ári eri eg sjálf fimmogtjúgu.
Eg havi góða tíð.
Um trý ár, um trý ár —
eg fari avstaðastur um trý ár.

Fotmyndin er folnað
tá eg tók teg av
segði tú at tú hevði keypt myndatól
fyri tjugu árum síðani —
Ein sovordnan deiligan dag.

Veit eg ikki
at heimurin er fullur av spennandi
kvinnum
segði tú
hin dagin tú hevði borðreitt fyrri
trimum útlendskum plantufróðingum
ið vitjaðu gjónna á
kanningarferð.

Tann dagin lögdu vit bitar í eina kuru
og tú gjordi kaffi
og vit settu okkum á tann
kalda sandin
inni í tí litla tjaldinum sótu vit
og vit vendu bakið móti öllum vind-
eygum í bygdini
og andlitið móti tí víða havinum
og tú var næstan gladd
og tín hálva gleði smittaði
og eg varð næstan gladd
og eg rann út í aldubrotið
og skilti teg
og kuldin beit
men tú segði
— er tú ikki annað enn ein genta...
so —
men tá trúði eg
at tú langt síðani hevði
givið upp.

Ikki tordi eg at spyrja teg.
Spakuliga fataði eg tað:
Alt var vorðið ov seint
Sjálvt systrar tinar vandu seg við at
Tú var har.

Sjálvt giftu systrar tinar vandu seg við
at lata arbeiði hvíla á tær.
Tær góvu tær börnini.
Tú fylti grýtur teirra

og tú hevði hjalslykilin
»hon er alltið her, lat hana hava hann«

A ovasta lofti fanst tú tær skýli
og tú keypti eina bindingarmaskinu
tá tú fylti fyratífimm ár.
Dreymurin um frælsi
var ikki deyður
og tú pínðist av látrinum
tí teir sögdu:
Eitt hálvgamalt konufólk
við maskinu!
Og so er tað fult av pengum og av jörð!
Hatta er valahús, tað vita oll!
Hoyr tú, far heldur at mjólka!
Hoyr tú, hvussu gongst við maskinuni!
Fær hatta aldrin nógmikið!

Ikki eru nógv síðani.
Tá bergholið kom
fór tú at ferðast — á boru.

Tú kom aftur í kistu og nógv fylgdu tær
til gravar.
Hon fór skjótt, sögdu tey.
Gud í himlinum viti hví, sögdu tey.
Hon sum alltið hefur havt nokk av öllum,
sögu tey.

Eg eigi titt myndatól og brævið
tú skrivaði mær dagin tú doyði:
»Góða«, skrivar tú, góða!
»Kob Visdom for det bedste du ejer,
kob Forstand for alt hvad du har
(Ordsprogenes Bog)
Rým! Gud signi teg. Kata.«